

Udvalget, har man ikke troet at burde gaa ud over det, som Lovforslaget krævede, saa meget mere som det jo endnu vil kunne naas i alt Fald ved Sagens 3die Behandling. Der er Afskilligt i Indholdet af det ærede Mindretals Betænkning, som der kunde være Anledning for mig til, at yttre mig om; men jeg skal opsætte det, indtil det ærede Mindretal har udtalt sig derom, og kun ganske kort anbefale de Endringsforslag, som Flertallet har stillet og som ikke kræve stort anden Forklaring end den, der findes i Betænkningen. Det første Endringsforslag gaar ud paa, at man skal medtage Beskædning blandt det, som bør leveres for den i Lovforslaget nævnte Betaling, ogsaa af Hensyn til de Forhold, hvorunder mange af de Indvilder, som ville komme til at bo der, ere stillede. — Endringsforslaget Nr. 2 gaar ud paa at give andet Stykke af § 2 en anden Affattelse, hvorved man sikker sig, at der i den eventuelle Anstalt bliver tilstrækkelig Plads til en Udvidelse, hvis det skulde vise sig ønskeligt, samt at der bliver en mere virksom Kontrol ikke blot med Asyllets Drift, men ogsaa med Bygningernes Opførelse, Indretning osv. Den nye § 4, som foreslaas, gaar ud paa at sikre Statens Ret til til enhver Tid og med kort Varjel at overtage Asyllets Drift, hvad enten det maatte være begrundet i, at man ikke var tilfreds med den Maade, hvorpaa det blev drevet, eller det ved en eventuel Overtagelse af det øvrige under Landsvagevæsenet Henhørende maatte anses hensigtsmæssigt ogsaa at underlægge dette Asyl den Nødvendighed, som kom til at have med det hele Landsvagevæsen at gjøre. § 5 er endelig foreslaaet, fordi man ikke ønsker, at Lovforslaget, ved muligvis at ligge hen i nogen Tid uden at komme til Anvendelse, skulde være hæmmende for andre Foranstaltninger. Det er jo ikke Meningen, at det paatænkte Asyl skulde være i fuldstændig Drift og Gang inden nærværende Finantsaars Udløb, men kun, at der skulde være taget fat paa Asyltet paa en saadan Maade, at dets Sværkættelse kan ventes i en nær Fremtid. Hermed skal jeg for Diebliffet slutte.

Cederfeld de Simonson: Paa Mindretallets Vegne skal jeg tillade mig at henvise til den trykte Betænkning, hvori er anført de Grunde, hvorfor vi have troet ikke at burde tilraade det ærede Thing at gaa ind paa det foreliggende Lovforslag. Jeg skal dertil tillade mig at knytte nogle faa Bemærkninger. Den ærede Ordfører for Flertallet yttrede, at der var forskjellige Punkter, hvorom Udvalget havde været enigt. Jeg skal til dem, som han anførte, endnu ansøve eet, og det er det, at vi ved at forhandle Sagen erkjendte, at Udvalget efter Sagens eiendommelige Bestaaenhed ikke kunde udtale nogen selvstændig Mening om, hvorledes en Anstalt som den, der her er Tale om, burde indrettes, ledes og styres,

men at man i saa Henseende maatte underordne sig dets Mening, som særlig havde gjort Heltidstagen til Gjenstand for et Studium. Vi vare under denne Erkjendelse særlig heldig stillede, idet der nemlig var blevet os overgivet blandt det Materiale, som vi havde faaet fra Ministeriet, en Betænkning, som Flertallets Ordfører nævnte, en Betænkning, som blev afgiven af en Kommission, paa hvilken vi maatte lægge særlig Bægt. Det var nemlig en Kommission, som var nedlagt af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, efter at der paa Finantsloven var bevilget Ministeriet et Beløb til Hjælp til Understøttelse for Landsvage. Dette Beløbs Bevilgelse foranledigede Ministeriet til at nedlægge en Kommission, der, som det hedder i Motiverne, bestod af Mænd, der særlig havde befaaet sig med de Landsvages Tilstand, og denne Kommissions Mandat var, foruden at udtale sig om den stæblikkelige Anvendelse af det Beløb, der var stillet til Ministeriets Raadighed, tillige at udtale sig om, hvilke vedvarende Foranstaltninger der burde gjøres for Tidstagens Fremme her i Landet. Det var altsaa ikke nogen tilfældig Udtalelse, der var kommen frem fra Mænd, der havde haft med Tidstovæsenet her at bestille. Det var en Udtalelse, som de bestemte vare opfordrede til at komme med, det var altsaa en Udtalelse, hvortil vi vare enige om, at vi særlig maatte støtte os, naar vi skulde udtale os om det foreliggende Lovforslag. Det var imidlertid netop denne Kommissions Betænkning, som har fremkaldt den Uenighed, der har været i Udvalget, idet vi nemlig ved at læse denne ere komne til forskjellige Resultater. Flertallet har ved at læse den ikke kunnet komme til den Opfattelse, at det Punkt, som Mindretallet betragtede som et Hovedpunkt, var et saadant, nemlig det, hvorvidt Staten skulde indrette, oprette og styre det Asyl, om hvilket der er Tale i det foreliggende Lovforslag. Flertallet har kunnet slutte sig til den Opfattelse, som synes at ligge til Grund for Lovforslaget, thi ogsaa i dette forekommer det Mindretallet, at det ikke er lagt den tilbørlige Bægt paa det Punkt i Kommissionens Betænkning, som angaar et Asyls Anlæg og Styrelse. Motiverne til Lovforslaget yde den afgivne Kommissionsbetænkning en stor Anerkjendelse, og det ses helt igjennem i Motiverne, at man har støttet sig til, hvad Kommissionen har udtalt. Det ses, at det, der staar i Lovforslaget, er det Samme, som Kommissionen har foreslaaet i sin Indstilling under Nr. 2. Medens Lovforslaget saaledes yder den afgivne Kommissionsbetænkning helt igjennem en overordentlig stor Anerkjendelse, har det imidlertid ikke lagt saa stor Bægt paa det Punkt, som dreier sig om Asyllets Anlæg og Styrelse. I Motiverne er det kun udtalt, at Grunden, hvorfor dette paatænkte Asyl efter Ministeriets Mening skal overlades til private Anlæg, er den, at det er det Naturligste,